

на имена-та затруднително и продължително было изброение-то имъ; за това уставено е при великій-тъ входъ да ся споменувать *) само главны-тъспоредъ санъ-тъ и власть-тъ членове на църквѣ-тъ, а остальны-тъ всички подъ общо имя православны христіане.

Съ великій-тъ входъ изображавася Іисусъ Христово-то шествіе кѣмъ страданія-та и смърть и споменувася погребеніе-то Му. Ето кѣмъ това на велико воспоминаніе и кѣмъ онова, что понататакъ ще ся съвършава, христіане-тъ, кои-то ся молятъ въ църквѣ-тъ, приготвлялися и приготвляются како съ херувимскѣ-тъ пѣснѣ, така и съ двукратно предъ неѣ реченно слово: „премудрость.“

Поцо ся принесѣтъ дары-тъ вразъ престолъ-тъ, настѣпѣтъ важны минуты, въ кои-то всички, колько присѣтствовѣтъ въ храмъ-тъ истинно-вѣрующи дължны сѣ да забравѣтъ все, что е земно, да имѣтъ одинаково благочестиво настроеніе на мысли-тъ си. Ето за что діаконъ-тъ послѣ Ектеніѣ-тъ за предложенны-тъ дары приглашава вѣрны-тъ кѣмъ съединеніе въ братскѣ любовь: возлюбимъ(**) другъ друга, да единомыслиемъ (съ одинаковы мысли) исповѣмы. А кого да исповѣдаме? Христіане-тъ допълняѣтъ прикануванье-то на діаконъ-тъ: именно ній сме дължны въ единомысліе да исповѣдаме: Отца и Сына и Святаго Духа, Троицу единосущную и нераздѣльную — какъ най глѣбоко-то основаніе за общеніе на вѣрны-тъ въ любовь и сѣрдечно единеніе по между себеси.

ДВЕРИ! ДВЕРИ!

Слѣдъ това діаконъ-тъ казва: „двери! двери! премудростію воцмемъ!“ Въ первенствѣющѣ-тъ църквѣ слова-та: „двери! две-

(*) Кога среди херувимскѣ-тъ священникъ-тъ и діаконъ-тъ споменувѣтъ православны-тъ Цари, св. соборъ, мѣстный-тъ епископъ, православны-тъ христіане, въ исто-то время и всички, колько стоѣтъ въ храмъ-тъ дължны сѣ да ги споменувѣтъ слѣдъ священно-служители-тъ.

А кога владыка или священникъ казува: «всѣхъ васъ православныхъ христіанъ да помянетъ Господь Богъ во Царствіи Своемъ»; тогива молящи-тъ ся требѣ отъ своихъ странъ и тихо при себе си да отговорѣтъ на священно служащи-тъ: архіерейство или священство твое да помянетъ Господь Богъ во Царствіи своемъ и пр.

(**) Въ древность-тъ, кога христіане-тъ рѣководила чиста взаимна любовь, діаконско-то прикануванье: «возлюбимъ другъ друга» въ многи мѣста замѣнилось съ слѣдующе-то израженіе: «лобизайте другъ друга съ лобизаніе на святы-тъ: и нека цѣлуютъ духовны-тъ владыкѣ-тъ, мѣжѣ-то по между себеси, и жены-